

Neděle - památka Zmrtvýchvstání

Zamýšlíme-li se nad významem velikonočních událostí při příležitosti jejich výročních oslav, měli bychom také připomenout, že k jejich slavení "v malém" jsme zváni každý týden - v nedělním eucharistickém shromáždění. Naše neděle má totiž svůj původ ve "dni po sobotě", v "prvním dni v týdnu", kdy Kristus vstal z mrtvých (Mt 28, 1-8; Mk 16, 1-8; Lk 24, 1-12; Jan 20, 1-18). Církev tuto událost v neděli nejen připomíná, ale tajemným způsobem ji zpřítomňuje k oslavě Boha a posvěcení věřících. Bylo by velkým ochuzením chápat neděli jen jako den, kdy musíme do kostela a kdy se nemá pracovat. Jedním z nejčastějších problémů týkajících se svěcení neděle je její vztah k starozákonní židovské sobotě. Bůh určil sedmý den jako den odpočinku, oddělil jej jako svatý a přikázal, že se tento den nesmí dělat žádná práce (srv. Ex 20, 8-11; Dt 5, 12-15). Tak lze stručně shrnout třetí přikázání Desatera, jež mají Izraelité bedlivě dodržovat a předávat z pokolení na pokolení (srv. Dt 6, 1-3). Stejnou věrnost bychom očekávali i od Ježíše, který se ve všem dobrovolně podřídil vůli Boha-Otce. Evangelia však naše očekávání nesplňují. Obraz Ježíšova postoje k sobotě je v nich, zdá se, rozporný. Ježíš dodržuje sobotu, navštěvuje ten den synagogu, předčítá z Písma a vykládá jej (srv. Lk 4, 16-38). Na druhé straně však sobotu ostentativně porušuje. Dovoluje svým učedníkům konat zakázanou práci (Mt 12, 1-12) a mnohokrát v sobotu uzdravuje (Mk 2, 2-8; Lk 13, 10-16; 14, 1-5; Jan 5, 1-18). Alespoň jeden z motivů tohoto Ježíšova jednání je nám dobře znám. Ježíš chce vrátit sobotě správný smysl, chce, aby byla chápána jako Boží dar svému lidu a ne pouhá povinnost znesnadňující život mnoha prázdny předpisy. Na vrub farizeů ukazuje, že konat dobrodiní je víc než zákonicky dodržovat sobotu, a že požadavky lásky mají přednost před požadavkem zákona. "Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu" (Mk 2, 27). Všimněme si však ještě jedné důležité myšlenky, kterou můžeme vytušit za Ježíšovým jednáním. Ježíš se prohlašuje pánem nad sobotou (Mk 2, 28); ukazuje, že sobota není pro sobotu, ale pro Pána. Zároveň však říká, že nepřišel zákon - tedy ani sobotu - zrušit, ale naplnit (Mt 5, 17). Upozorňuje tak, že sobota nemusí být definitivní, že může být přípravou na něco významnějšího, ne zrušena či nahrazena, ale naplněna v událostech, které se teprve mají stát.

Toto postavení soboty nám bude jasnější při pohledu na celek Písma svatého. Starý a Nový zákon zde nestojí proti sobě, jsou jednoduším obrazem Božího vykupitelského díla. Nový zákon je ukryt ve Starém a Starý zákon je zjevný v Novém. Události Starého zákona jsou předobrazy Kristových činů, v jejich světle nabývají a ukazují svůj plný

smysl a zároveň je objasňují a vysvětlují (srv. Věroučná konstituce o Božím zjevení 16). Tak např. židovské velikonoce, oslava vyjití z egyptského otroctví, jsou předobrazem "nových" křesťanských velikonoce, v nichž slavíme přechod z otroctví hříchu a smrti do svobody Božích dětí umožněný Kristovou obětí. Veliké Boží činy zjevené na izraelském národě při vyjití z Egypta nejsou zapomenuty, ale pozornost je obrácena k jejich dovršení, k velikým Božím činům zjeveným v Kristu. Není možné jásat jen nad vyjitím z Egypta, když je tu něco víc než vyjití z Egypta.

Podobně je tomu i se sobotou. Izraelita svým sobotním odpočinkem napodobuje Boha, který sedmého dne odpočinul od svého díla. Zachovává toto přikázání jako památku na vysvobození z Egypta a na znamení věčné smlouvy s Bohem. V dějinách Božího lidu však nastává okamžik, kdy význam sedmého dne ustupuje jinému - prvnímu dni po sobotě, neděli, kterou Boží Syn posvětil svým zmrtvýchvstáním. Z Boží vůle se rodí nový lid a Bůh s ním uzavírá novou smlouvu, která je zpečetěna Kristovou krví. V rámci nové smlouvy se sobota ukazuje jako předobraz neděle, je přetvořena v nový den Páně, ustanovený pro nový Boží lid. "Ti, kteří žili ve starém řádu věcí, se obrátili k nové naději a nehleděli už k sobotě, ale žili podle neděle, dne Páně, v němž je náš život posvěcen skrze milost Pána a jeho smrt." (sv. Ignác Antiochijský, Epistula ad Magnesios, 9, 1)

Pro svůj zásadní význam dostávají velikonoční události v křesťanské bohoslužbě nejen výroční oslavu, ale jsou připomínány také každý týden, a to v den, kdy dosáhly svého dovršení. Věřící jsou v tento den zváni k setkání s Pánem, k účasti na jeho oběti a k radostným oslavám zmrtvýchvstání. Spolu s obětí Božího Syna podávají Bohu i sami sebe a podílejí se tak na Kristově kněžství. Vyznávají Kristovo zmrtvýchvstání a očekávají jeho příchod v naději, že spolu s Kristem vstanou k věčnému životu. Neděle, to jsou "malé velikonoce", památka smrti a zmrtvýchvstání Páně, oslava tajemství naší spásy, při které se nám nabízejí plody vykoupení. Je to den hluboké radosti a díkůvzdání, nikoli povinnost, ale milost.

Tak jako sobota, je i neděle oslavou Stvořitele a Vykupitele. Jako první den v týdnu připomíná první den stvoření a zároveň odkazuje na "nové stvoření", stvoření nového vykoupeného lidu. Neděle zahajuje týden (na rozdíl od soboty, která jej uzavírala) a posvěcuje tak naše celotýdenní konání. Náš týden probíhá ve znamení Kristova vykupitelského díla a jeho vlády nad časem. V neděli křesťan "napodobuje" Boha tím, že se ve slavení eucharistie připojuje k jeho velikonoční oběti. Neslaví památku vyjití z Egypta, ale Kristovo zmrtvýchvstání - přechod ze smrti do života. To je pro něj základem naděje na vzkříšení, na věčné odpočinutí v Bohu. Nedělní odpočinek, v kterém se naplňuje odpočinutí sedmého dne, je vyjádřením naší touhy po věčném odpočinutí; pro svoji souvislost se zmrtvýchvstáním je zároveň znamením naší naděje a tím, že nás spojuje s Kristem v eucharistii, je také jakousi jeho předchutí (srv. 1 Kor

11, 26; Žd 4, 1-11). Proto je neděle nazvána "osmým dnem", dnem, který nelze jednoduše vřadit do našeho času, do sedmidenního týdne, neboť přesahuje do věčnosti. Je jakousi předsíní věčnosti, v níž se spojuje minulost s přítomností a budoucností. Je obrazem nadcházejícího "osmého dne", v němž bude nový Boží lid uveden do věčného odpočinku.

Sobota tedy nebyla nahrazena nedělí z nějaké svévole křesťanů, ale z Boží vůle v ní našla své dovršení v rámci přechodu od staré smlouvy k nové. Bůh daroval svému novému lidu tento nový den jako památku na smrt a zmrtvýchvstání svého Syna. Kristova smrt nás osvobozuje od hříchu, a zmrtvýchvstání nám dává naději na naši záchranu. Potvrzuje Ježíšovo božství a tedy nekonečnou hodnotu jeho oběti. Zmrtvýchvstání je základem naší víry (1 Kor 15, 14), den zmrtvýchvstání je prvotním svátečním dnem našeho života. (časopis „Amen“ - zpracovala Dagmar Kopecká)

Před Svatým Přejímáním

Prof. Zdeněk Rutar (dožil se 25. Dubna 70 let)

Až svět se zatočí
 když lehce vane,
 dech z očí do očí:
 Jsi s námi, Pane.
 A do dvou dvojdlaní
 co síly zamíří,
 a kolik jásání:
 „Jsi s námi, Pastýři!“
 Jdem k tvému oltáři,
 tam jsme si nejbližší,
 duše nám prozáříš,
 Jsi s námi, Ježíši!

Plavba s Archou:

Z. Winkler

"Chceš obstát v konkurenci? Musíš být nejlepší! Jen nejlepší mají šanci. Buď fit! Jen zdravý člověk může podávat výkon. Náš preparát ti vrátí sílu! Naše pojišťovna tě zbaví všech starostí, zajistí tě ve stáří!"

Taková a podobná hesla na nás denně útočí z novin, rozhlasu i televize.

Bratře, sestro, dnes bych tě chtěl seznámit s dětmi a mladými lidmi, kteří ve svém životě nikdy neobstojí v konkurenci, nikdy nebudou podávat špičkové výkony. Přesto i oni hledají své místo ve společnosti a hledají také svou cestu k Bohu.

Všechno začalo po revoluci. Poprvé po dlouhých letech prošel branou ústavu pro tělesně postižené děti a mládež kněz. Bylo mu umožněno konat v ústavu bohoslužby. Protože někteří z nás pracovali již řadu let s křesťanskou mládeží ve farnosti, rozhodli jsme se, že s mladými věřícími v ústavu navážeme kontakt. Zdroj našeho nadšení byl prostý - jako křesťané přece musíme pomáhat potřebným. Svou aktivitu jsme brali jako službu. Jedna dívka přišla s nápadem - o prázdninách uspořádáme pro postižené křesťanský tábor.

Když dnes listuji našimi zápisky, musím se usmát. Netušili jsme tenkrát, že se vydáváme na dlouhou a dobrodružnou cestu. Těch křesťanských táborů už bylo jednadvacet, podnikli jsme daleké zahraniční cesty, ale i řadu kratších několikadenních akcí. Později jsme byli zaregistrováni jako občanské sdružení. To ale není tak důležité. Podstatné je, že z party nadšenců se časem formovalo křesťanské společenství.

Po období počátečního nadšení nastala všední práce. Asi každý z průvodců se nejprve musel vyrovnat s řadou otázek a problémů s postižením našich nových kamarádů. Ne každý to dokázal. Museli jsme zvládnout i některé základní dovednosti, jako bezpečnou jízdu s invalidním vozíkem včetně překonávání schodů a nástrah hromadné dopravy, způsob manipulace s prakticky bezvládným tělem a mnoho dalšího. Někteří prošli speciálním zdravotnickým kursem, absolvovali jsme psychologické testy. Bylo nesnadné najít vhodný program, který by respektoval velké rozdíly ve fyzickém omezení postižených a rozdílný věk - nejmladší dívky bylo pět let, nejstaršímu chlapci dvacet pět. Brzy jsme si uvědomili, že to, co vnímáme z utrpení některých dětí, je jen špička ledovce. Pod hladinou zůstává ukryto těch zbývajících devět desetin - vnitřní zraněnost, často absence rodinného zázemí nebo nedostatek tolerance rodiny k náboženskému cítění svých dětí.

Děti měly ve srovnání se svými zdravými vrstevníky velice mlhavé náboženské vědomosti a téměř žádné zkušenosti s životem podle víry. Naše evangelizace se však nemohla podobat školní výuce. Museli jsme nejprve vytvořit pouto opravdového kamarádství, pomáhat postiženým řešit jejich každodenní problémy. Vzpomínám si,

jak jsem já, naprostý nevzdělanec v oblasti tance, pomáhal jedné dívce vybírat plesové šaty a střevíce. Organizovali jsme peněžní sbírku na elektrický invalidní vozík pro naši kamarádku, provázíme své svěřence na rehabilitační cvičení, vysvětlujeme jim matematiku, fyziku. V některých případech se nám podařilo navázat i dobrý kontakt s rodinou postiženého. S postiženou mládeží jsme ve styku třikrát týdně.

Později se začaly ukazovat i pokroky společenství v duchovní oblasti. Postupně odhalujeme poslání postižených i průvodců. To je velice důležité. Aby se člověk cítil dobře, musí najít své místo ve společenství, pochopit svou úlohu, musí vědět, že na něm záleží. Postižený by zde měl nacházet odpověď na řadu palčivých otázek, především na smysl svého utrpení. Naše malé "objevy" jsou ve skutečnosti dávno známými věcmi. Něco jiného ale je o něčem slyšet, přečíst si, a zase jiné je smět se dotýkat, prožívat.

Postižený i průvodce mají ve společenství rozdílnou úlohu. Uvědomili jsme si však, že na obou stranách se vlastně jedná o službu. U průvodce je to zřejmé, vždyť i naší první pohnutkou byla služba bližnímu. Postižený je zdánlivě jen pasivním příjemcem této služby. Ale ono to tak nemusí být. Člověk odkázaný v každém pohybu na svého průvodce asi nemá zrovna příjemné pocity. V rovině víry je tu však velká šance, kterou bychom rádi svým postiženým kamarádům ukázali. Bůh se v Ježíši ztotožnil s každým potřebným, trpícím. Kolikrát jsme četli v Matoušově evangeliu větu: "Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejnepatrnějších bratří, pro mne jste udělali." (Mt 15, 40) Pochopili jsme vždy ve všech důsledcích velikost tohoto vynálezu Boží lásky k člověku? Jestliže pomáhám bližnímu, prokazují tím službu samotnému Bohu. Postižený kamarád se stává prostředníkem této mé služby Bohu. Být prostředníkem služby Bohu, tedy být vlastně prostředníkem bohoslužby, to přece nemůže být jen pasivní role. To lze chápat i jako poslání, úkol, službu zdravému průvodci. Sloužit a nechat si sloužit. V obojím nám Ježíš zanechal svůj příklad. Službou člověku byl celý Ježíšův život, sám přijal pomoc Šimona z Kyrény na své poslední cestě s křížem.

Všiml jsem si, že při službě postiženému dochází často k překvapivému jevu. Zdánlivě zdravý průvodce bývá uzdravován. Zbavuje se různých neuróz, vnitřních zranění, vyrovnává se sám se sebou. Ten, který umožňuje život postiženému, sám od postiženého přijímá život plnější, radostnější. Postižený pomáhá průvodci lépe si uvědomit, jak vděční bychom měli být Bohu za každou maličkost, kterou často bereme jako samozřejmost.

My, kteří jsme přišli sloužit potřebným, zjišťujeme s překvapením, že sami jsme obdarováni. Jsme svědky hlubokých obrácení, nejen mezi postiženými, ale i mezi průvodci. Postižení kamarádi vydávají krásná svědectví o své cestě k Bohu, která nás často zahanbují a nutí k zamyšlení. Známe i případ, kdy takové svědectví dodalo sílu a posluchač udělal během několika hodin krok na cestě k Bohu, k jakému před tím

nenacházel dlouho odvahu.

V poslední době se několik mladých vozíčkářů podílí na organizaci našeho programu. Tři z nich nyní navštěvují katechetický kurs. Mezi nimi chlapec s těžkým omezením pohybu i řeči. On nikdy nevyužije získané vědomosti způsobem, jaký se předpokládá u absolventa tohoto kursu. Boží ekonomika je však jiná a věříme, že Pán má i pro něho připravený úkol.

Často se zastavíme a s údivem sledujeme, jakou cestou nás Bůh vede, jakým způsobem vyřešil situace, ve kterých jsme si nevěděli rady. A pak si hlouběji uvědomujeme, jaké jsme neposlušné, nevěrné a tupé nástroje v rukou Mistra.

Závěrem, bratře, sestro, bych rád ocitoval osobu nejpovolanější... Jean Vanier je zakladatelem dnes už celosvětově rozšířených společenství Archa, Věra a Světlo pro mentálně postižené. Dvacetiletou zkušenost vyjadřují i tato jeho slova:

"Mnozí z nás utíkají před lidmi plnými bolesti, před zlomenými lidmi. Skrýváme se ve světě rozptýlení, potěšení, utíkáme se ke způsobu 'dělat věci'. Můžeme se dokonce skrýt v různých modlitebních skupinách, v duchovních cvičeních, a nevidíme přitom, že světlo svítí v chudobných, slabých, osamělých a utlačovaných.

.. Anebo, pokud neutíkáme před utrpením, možná se bouříme v hněvu, a to nás také oslepuje, takže nevidíme Ježíšovo světlo, které září v trpícím.

.. Ano, v postiženém dítěti svítí světlo."

A přece: ty, které svět pokládá za nevzdělané,
ty si Bůh vyvolil, aby zahanbil moudré,
a ty, kteří jsou ve světě bezmocní,
vyvolil si Bůh, aby zahanbil ty, kdo mají moc,
a ty, které svět má za neurozené a méněcenné,
ba i ty, kteří nejsou vůbec nic,
ty si Bůh vyvolil, aby zlomil moc těch,
kteří jsou "něco".

A to všechno proto, aby se žádný smrtelník
nemohl před Bohem vynášet.

1. list svatého apoštola Pavla Korinťanům,
1, 27-29

V září 1997 nás navštíví 28 členů tohoto brněnského společenství tělesně postižených. Budou bydlet v Astorii v bývalém konventu. Budou se seznamovat s New Yorkem, snad i Washingtonem a mají pro nás připravený program. Je to pro ně jedinečná životní cesta, protože nikdo z nich za mořem ještě nebyl. Náklady na letenky si budou hradit sami a s pomocí sponzorů v České Republice. Přestože náklady na ubytování v Astorii

budou pravděpodobně minimální, ještě zbývá uhradit stravu a cestování. Obracím se tedy spolu s nimi na vás, milí čtenáři Zvonu s prosbou o příspěvek na tuto cestu společenství Archa. Můžete jej poslat šekem na moje jméno s poznámkou „Archa“. Pán Bůh Zaplat' P. Jindřich Kotvrda

Modlitba před eucharistickým Kristem

Pán můj a Bůh můj!

Věřím, že to, co se smyslům jeví jako chléb, jako podoba plodu země a lidské práce, jsi ty, oslavený Ježíš Kristus. Věřím, že jsi to ty, ve kterém je celý svět stvořen, kterým je vykoupen, ve kterém má svůj cíl. Ty, který všechno nekonečně převyšuješ i miluješ. Ty, má touha, radost, štěstí.

Pán můj a Bůh můj!

Ztichlý i zmlklý, s vírou a láskou se ti klaním. Tobě, který jsi nesmírný i nejbližší. Tobě, který jsi Beránek zabitý za naše hříchy i Kristus vzkříšený, který žije navěky. Pán můj a Bůh můj!

Úmysly mši svatých sloužených do uzávěrky Zvonu

- 25.5. za krajanskou rodinu *dárci fotoaparátu*
- 27.5. za zdraví a Boží požehnání pro P. Annu Krajčovou k jejím 82 narozeninám *syn s rodinou*
- 28.5. za nemocnou Františku Slívovou a celou rodinu Slívovu *manželé Slívovi*
- 2.6. za son in law Fr Thomas O Connora *Marie Otrubová*
- 3.6. za zemřelého Josefa Krajču *Mirek Krajča*
- 8.6. za zemřelého Roberta Horáka *Nada Horáková*
- 15.6. za Marii Čápošovu a zemřelého Josefa a rodinu *rodina Jelínkova*

Nedělní mše sv. na příští období:

- 22.6. za zemřelou rodinu Danihelovu *manželé Kubelkovi*
 - 29.6. za rodiče Krupkovi a Flamíkoví *manželé Krupkovi*
 - 13.7. za zemřelé členy rodiny Fojtíkové a Čajánkové *Vít Fojtík*
- ostatní nedělní mše sv v červenci a v srpnu jsou zatím volné

Příští číslo Zvonu vyjde v měsíci září

Děkujeme za příspěvky na Zvon Emilii Rebecké NY, Boženě Zelendové NY, Johnu a Genvieve Růžičkové, Josephu Zolmanovi MD, Anně Alger MD, Henriettě Hubata NY, Růženě Bunžové NY, Alici Rokac NY, Mary Koncak NY. Šeky vystavujte, prosím, na jméno Jindřich Kotvrda - Zvon.

Chystaná **duchovní obnova** pod vedením P. Jana Mráze, spirituála papežské koleje Nepomucenum se bude konat v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave), ve čtvrtek a v pátek 25. a 26. června v 6.30 hod večer. P. Mráz, který vedl řadu duchovních cvičení v České republice, nás také seznámí s Nepomuckým seminářem, ze kterého vyšla řada našich kněží pro krajskou pastorači.

Využijte této možnosti a přijďte obnovit svůj vztah k Pánu Ježíši!

Krajanské bohoslužby slavíme každou neděli v 10:15 ráno v dolním kostele Panny Marie Karmelské (23-25 Newtown Ave.) Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společná snídaneň.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

ZVON

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54